

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 236/2024-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených LEXIA advokátska kancelária s. r. o., Zámocká 3, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1CdoR/7/2023 z 26. októbra 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky označené v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2024 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne sa domáhajú zrušenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenia veci Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie a priznania náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených, ako aj z vyžiadaného spisu okresného súdu, s ktorým sa ústavný súd oboznámil, vyplýva, že sťažovateľka [REDACTED] sa návrhom domáhala určenia otcovstva k sťažovateľke [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka 2“). Okresný súd rozsudkom č. k. 10C/1281/1993-270 z 2. decembra 2016 v spojení s opravným uznesením z 2. januára 2017 konanie v časti o zaplatenie príspevku na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom zastavil (výrok I), určil, že [REDACTED] je otcom sťažovateľky 2 (výrok II), uložil označenému otcovi povinnosť prispievať na výživu sťažovateľky 2 v stanovenom rozsahu (výrok III) a povolil mu zameškané výživné splácať v stanovených splátkach (výrok IV)

a zároveň uložil otcovi zaplatiť náhradu trov konania proti sťažovateľkám, ako aj trov konania preddavkovaných štátom (výroky V, VI a VII).

3. Krajský súd v Trenčíne odvolanie otca uznesením sp. zn. 6Co/47/2018 z 23. apríla 2018 odmietol ako oneskorene podané.

4. Na dovolanie otca bolo uznesenie krajského súdu z 23. apríla 2018 uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/55/2019 z 25. septembra 2019 zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom, podľa ktorého všetky písomnosti adresované otcovi, ktorý má cudziu štátnu príslušnosť, majú byť doručované na jeho adresu v Spolkovej republike Nemecko.

5. Krajský súd uznesením sp. zn. 6Co/136/2019 z 28. februára 2020 rozsudok okresného súdu z 2. decembra 2016 v spojení s opravným uznesením z 2. januára 2017 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie.

6. Okresný súd následne rozsudkom č. k. 10C/1281/1993-759 z 21. decembra 2021 konanie v časti o zaplatenie príspevku na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom zastavil (výrok I), návrh na určenie otcovstva zamietol (výrok II), rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania (výrok III), a rozhodol, že štát má nárok na náhradu trov konania v sume 580,30 eur, ktorú sú povinné zaplatiť sťažovateľky (výrok IV). V podstatnom pritom konštatoval, že pri určení otcovstva vychádzal zo znaleckého posudku súdneho znalca Mgr. Mariána Baldoviča, PhD., č. 17-2021 z 23. júla 2021. Súdny znalec podľa okresného súdu odobral od všetkých troch účastníkov napadnutého konania vzorku biologického materiálu a na základe analýzy DNA profilu zo vzorky biologického materiálu skonštatoval, že otec nemá v 7 vyšetrených DNA systémoch alely, ktoré biologický otec musí mať, a uzavrel, že otcovstvo označeného otca treba považovať za jednoznačne vylúčené. Pravdepodobnosť vylúčenia súdny znalec stanovil na 99,99 %. Pravdepodobnosť otcovstva označeného otca znalec stanovil na 0,00 %. Súčasne vykonal porovnanie so vzorkou, ktorú odobral od označeného otca 25. septembra 2014 súdny znalec doc. RNDr. Vladimír Ferák. Vo veci nebolo nariadené kontrolné znalecké dokazovanie z odboru genetiky, ktoré bolo navrhnuté sťažovateľkami s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/693/2010 z 22. júna 2011, z ktorého obsahu vyplynulo, že právne závery boli formulované k odlišnej dôkaznej situácii, keď vzorky biologického materiálu neboli odobraté súdnym znalcom od označeného otca, keďže sa zdržiaval na neznámej adrese v cudzine, ale vzorky boli odobraté od osôb, ktoré podľa ich tvrdenia boli biologickými rodičmi označeného otca, čo však v príslušnom konaní nebolo dostatočne preukázané. V prejednávanej veci však vzorka bola odobratá priamo od muža, ktorý bol označený ako otec, a bola následne analyzovaná. Súdny znalec bol k postupu pri odbere vzoriek biologického materiálu vypočutý a spôsob tohto odberu bol zachytený v zápise o odbere, ktorý je podpísaný účastníkmi napadnutého konania. K tvrdeniam sťažovateľiek, že súdny znalec nevylúčil možnosť genetických mutácií na strane označeného otca vzhľadom na jeho vek, okresný súd konštatoval, že tieto námietky neboli uvedené v stanovenej lehote 10 dní na vyjadrenie k znaleckému posudku, ale okresnému súdu boli predložené až 4 mesiace po uplynutí tejto lehoty. Podľa okresného súdu sa však súdny znalec touto odbornou otázkou aj napriek uvedenému zaoberal, v posudku uviedol, že otcovstvo dieťaťa je vylúčené v danom systéme vtedy, ak dieťa má alelu, ktorú nemohlo zdediť od svojej matky, a označený muž takúto alelu nemá. Ďalej súdny znalec uviedol, že takáto situácia môže nastať aj v dôsledku mutácie, hoci len veľmi zriedkavo, a dodal, že v systémoch STR majú

mutácie približnú početnosť 1:200 až 1:1000, a preto sa otcovstvo považuje za spoľahlivo vylúčené, ak ho vylučujú najmenej dva systémy. Súdny znalec informácie čerpal z odbornej literatúry, ktorú uviedol v posudku. Pokiaľ sťažovateľky tvrdili, že odborné publikácie uvádzajú približnú početnosť genetických mutácií v systémoch STR dokonca 1:100, neuviedli, aké konkrétne odborné články tieto fakty uvádzajú, a ani ich nepredložili, a preto súd na ich tvrdenie neprihliadal. Nad rámec uvedeného okresný súd zdôraznil, že súdny znalec Mgr. Baldovič porovnaním DNA profilu označeného otca získaného zo vzorky odobratej 25. septembra 2014 a DNA profilu označeného otca zo vzorky odobratej 9. júla 2021 zistil zhodu v genotypoch všetkých 16 vyšetovaných DNA systémov, a teda je zrejmé, že v označenom období nedošlo na strane označeného otca k žiadnej zmene v DNA (mutácii) vo vyšetovaných DNA systémoch.

7. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6Co/40/2022 z 22. novembra 2022 bol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II potvrdený a vo výroku III zmenený tak, že označenému otcovi bola proti sťažovateľkám priznaná náhrada trov konania v sume 2 561,71 eur, a vo výroku IV zmenený tak, že štátu bola priznaná proti sťažovateľkám náhrada trov konania v sume 860,40 eur.

8. Odvolací súd konštatoval, že zamietnutie návrhu na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie je dôsledné, podrobné a komplexné. Z dôvodu vznesených námietok sťažovateľkami odvolací súd vykonal výsluch súdneho znalca, s ktorého závermi sa plne stotožnil.

9. Odvolací súd akcentoval, že súdny znalec uviedol, že k odobratiu biologického materiálu došlo v priestoroch chodby zariadenia z dôvodu pandémie, pričom miesto odberu je z pohľadu výsledku absolútne nepodstatné. Zdôraznil, že odberové skúmavky boli riadne označené, pričom túto skutočnosť potvrdili v protokole o odbere biologického materiálu aj zúčastnené osoby. Súdny znalec mal pôvodne DNA profil od predchádzajúceho súdneho znalca, no aj napriek tomu odber materiálu vykonal. Zdôraznil, že každý získaný profil v laboratóriu sa overuje v databáze, čo vylučuje možnú zámenu vzoriek. Vzorka, ktorá bola odobratá doc. RNDr. Ferákom nebola použitá v znaleckom posudku, okresný súd len požiadal o poskytnutie dát ustanovenému súdnemu znalcovi, aby poskytol samotný DNA profil. Súdny znalec urobil odber vzoriek sám a porovnal získané údaje s tými, ktoré boli poskytnuté doc. RNDr. Ferákom.

10. V rozsahu dokazovania vykonaného listinami považoval v týchto súvislostiach odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie za preukázané a táto skutková okolnosť vyplýva z jednoznačných záverov znaleckého dokazovania, že označený otec nie je biologickým otcom sťažovateľky 2, a preto nie je naplnená zákonná domnienka podľa § 54 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

11. Dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 22. novembra 2022 podané z dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pre nevykonanie dôkazu a nevysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami, čo spôsobilo podľa tvrdenia sťažovateľiek arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté.

12. K námietke nevykonania dôkazu, ktorú najvyšší súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, tento uviedol, že návrh na vykonanie dôkazu bol sťažovateľkami doručený 21. decembra 2021, pričom v rovnaký deň vyhlásil okresný súd dokazovanie za skončené a vydal rozsudok. Na predloženie návrhu na doplnenie dôkazov mali sťažovateľky dostatok času počas celého prvoinštančného konania. Poukazom na inštitút sudcovskej koncentrácie, ako aj všeobecne uplatniteľnú zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“ najvyšší súd zdôraznil, že kritériom pri použiteľnosti uplatnených prostriedkov procesnej obrany a útoku je ich relevantnosť a včasnosť ich uplatnenia. Najvyšší súd napokon akcentoval, že sťažovateľky žiadali súd o vykonanie verifikačného znaleckého posudku, čo nie je dôkaz, ktorý by nemohli v zmysle sudcovskej koncentrácie žiadať iniciatívne skôr.

13. Ani námietku arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre nevysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami najvyšší súd nepovažoval za opodstatnenú. V konkrétnostiach citoval podstatné časti rozsudku krajského súdu z 22. novembra 2022 (predovšetkým bod 9 tohto uznesenia), ktorými podľa dovolacieho súdu boli vyvrátené akékoľvek domnienky o manipulácii so vzorkami či o nesprávnom závere znaleckého posudku. Odvolací súd sa podľa názoru dovolacieho súdu vysporiadal so všetkými dôležitými skutočnosťami, keď uviedol, kto vypracoval znalecký posudok, ako boli vykonané testy DNA a svojou argumentáciou vylúčil manipuláciu so vzorkami, ich zámenu či nesprávne odobratie vzoriek.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

14. Sťažovateľky argumentujú, že najvyšší súd sa nevysporiadal v napadnutom uznesení s viacerými kľúčovými argumentmi, ktoré boli namietané už v odvolacom konaní a následne v dovolaní. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je podľa sťažovateľiek založené na formalistickom a nedostatočnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, a tak aj svojvoľné.

15. Odvolací súd hodnotil dôkazy svojvoľne, nevykonával dôkazy navrhované sťažovateľkami, ktoré boli navrhované na účely jednoznačne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, a nevysporiadal sa so všetkými relevantnými skutočnosťami. Za porušenie svojich práv považujú sťažovateľky predovšetkým neumožnenie preukázať nimi tvrdené skutkové okolnosti prostredníctvom požadovaného doplnenia dokazovania formou verifikačného znaleckého posudku. Návrh na doplnenie dokazovania predložili na pojednávaní 21. decembra 2021. Zastávajú názor, že súdny znalec Mgr. Marián Baldovič, PhD., v priebehu výsluchu 23. júla 2021 nevyvrátil pochybnosti o možnej zámene vzoriek či manipulácii s nimi, pričom odvolací súd sa s tými skutočnosťami nevysporiadal. V tomto smere odkazujú na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky z 22. júna 2011 (bod 6 tohto uznesenia).

16. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je tak svojvoľné, arbitrárne a rozporné s konštantnou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu v otázke posudzovania a hodnotenia vykonaného dokazovania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti a svojvoľnosti rozhodnutia dovolacieho súdu.

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľiek predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. V kontexte napadnutého rozhodnutia vydaného dovolacím súdom ústavný súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivé súdne konanie či právo na súdnu ochranu, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľky domáhajú, sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017).

20. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020).

21. Úlohou ústavného súdu je preto posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

22. Sťažovateľky atakujú svojvoľnosť a arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v súvislosti s nimi namietanou vadou zmätočnosti podľa názoru ústavného súdu celkom neopodstatnene.

23. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež čl. 46 ods. 1 ústavy, je aj právo na náležité súdne odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania, resp. sporovej strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07).

24. Po preskúmaní podstatných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v kontexte namietanej vady zmätočnosti sa dovolací súd dostatočným spôsobom zaoberal argumentáciou sťažovateľiek, ktorou atakovali nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v kontexte vysporiadania sa s relevantnými skutočnosťami, ako aj so zamietnutím návrhu na vykonanie dôkazu. Záver dovolacieho súdu o nepreukázaní vád zmätočnosti v postupe odvolacieho súdu považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, t. j. taký, ktorým nemohlo dôjsť k zásahu do práv sťažovateľiek ako dovolateľiek zaručených ústavou, listinou a dohovorom.

25. Aj napriek tomu, že v postupe najvyššieho súdu sa pri preskúmaní rozsudku krajského súdu z pohľadu námietky o nevykonaní dôkazu navrhnutého sťažovateľkami a odôvodnení tohto postupu vyskytla vada (bod 12 tohto uznesenia) spočívajúca v nerešpektovaní osobitného režimu vzťahujúceho sa na mimosporové konanie, ku ktorému patrí aj konanie vo veci určenia otcovstva, v ktorom sa procesná aktivita účastníkov konania neobmedzuje princípom koncentrácie (k tomu pozri aj § 34 a § 63 Civilného mimosporového poriadku), uvedená vada odkazu najvyššieho súdu na inštitút sudcovskej koncentrácie a zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“, ktorú síce treba najvyššiemu súdu vytknúť, nemá ale podľa názoru ústavného súdu ústavnoprávnu relevanciu. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti).

26. Sťažovateľky v konkrétnostiach odôvodňovali v konaní pred okresným súdom potrebu vykonania verifikačného znaleckého dokazovania okolnosťami možnej zámery či manipulácie so vzorkami. Zo samotných odôvodnení zamietnutia návrhu na vykonanie dôkazu vypracovaním verifikačného znaleckého posudku súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu vyplýva, že v konaní boli tvrdenia sťažovateľiek o možnej zámere odobratých vzoriek a genetickej mutácii v profile DNA označeného otca vylúčené, a to predovšetkým porovnaním profilu DNA označeného otca v rámci odobratých vzoriek v rôznych časových obdobiach (body 6 a 9 tohto uznesenia). Odvolací súd navyše v rozsudku z 22. novembra 2022 akcentoval v reakcii na požiadavku sťažovateľiek vykonať opätovné znalecké dokazovanie, keďže predložený znalecký posudok nie je správny, že všeobecný súd nie je oprávnený hodnotiť správnosť odborných záverov, ale len náležitú odôvodnenosť, preskúmateľnosť a vnútornú konzistenciu záverov znaleckého posudku. Zo znaleckého posudku pritom jednoznačne vyplynul záver, že otcovstvo označeného otca je treba považovať za jednoznačne vylúčené s pravdepodobnosťou 99,99 % a pravdepodobnosťou otcovstva 0 %. Záver odvolacieho súdu o tom, že v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil žiadne pochybnosti či rozpory, ktoré by vyšli v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by si vyžadovali vykonanie revízneho znaleckého posudku, keďže námietky sťažovateľiek sú hypotetické, nedôvodné a zostali len v rovine nepodložených tvrdení, preto z ústavnoprávneho hľadiska obstojí.

27. Keďže dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu z 22. novembra 2022 spĺňal v podstatných bodoch týkajúcich sa zamietnutia návrhu na vykonanie dôkazov požiadavky

vyplývajúce z práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, neboli splnené podmienky na záver o prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V tomto smere preto záver najvyššieho súdu z ústavnoprávneho hľadiska obostojí, a to aj napriek existencii vady nerešpektovania osobitností mimosporového konania (bod 25 tohto uznesenia). Uvedená vada odkazu na princíp sudcovskej koncentrácie a zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* je z dôvodu ústavnej udržateľnosti odôvodnenia zamietnutia návrhu sťažovateľiek na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku zo strany okresného súdu a krajského súdu pre záver k prípustnosti a dôvodnosti dovolania podaného pre vadu zmätočnosti bez právneho významu.

28. Ústavný súd do právomoci všeobecných súdov zasahuje len výnimočne a v súvislosti s vykonávaním dokazovania len v prípade, že by odôvodnenie zamietnutia vykonať navrhnutý dôkaz bolo ústavne nekonformné alebo by bez jeho vykonania nebolo možné bezpečne ustáliť skutkový stav. To však vzhľadom na skutočnosti opísané v bode 26 tohto uznesenia nie je prípad sťažovateľiek.

29. V tomto smere okresný súd, s ktorého odôvodnením sa krajský súd stotožnil, uviedol dôvody, pre ktoré návrh nevykonal. Závery všeobecných súdov o zamietnutí návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania nie sú zjavne neodôvodnené, nechýba im predchádzajúca racionálna úvaha vychádzajúca z priebehu konania, najmä stavu dokazovania, ani logické vysporiadanie sa so sťažovateľkami prezentovanou judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 21Cdo/693/2010 z 22. júna 2011 (bod 6 tohto uznesenia), pričom tieto dôvody považuje ústavný súd za ústavne udržateľné, t. j. také, ktorými nemohlo dôjsť k porušeniu práv na súdnu ochranu či spravodlivé súdne konanie.

30. Záver o neexistencii vady zmätočnosti v rozhodovaní odvolacieho súdu na podklade zistenia jednoznačného záveru znaleckého dokazovania, že označený otec nie je biologickým otcom sťažovateľky 2, je rovnako ústavne udržateľný. Odôvodnenie najvyššieho súdu obsiahnuté v podstatnom v bode 13 tohto uznesenia k námietke arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu, že tento sa podľa sťažovateľiek nevysporiadal so všetkými podstatnými a relevantnými skutočnosťami, a to znaleckým posudkom a predovšetkým jeho závermi, ako aj argumentáciou o vylúčení novej manipulácie so vzorkami či nesprávnosťou postupu pri odbere vzoriek, preto vylučuje možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkami označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom.

31. Skutočnosti, ktoré sťažovateľky uvádzajú v ústavnej sťažnosti, preto neindikujú nedostatok odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu k nim vzneseným dovolacím námietkam atakujúcim vadu zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a neumožňujú prijať záver, že v postupe najvyššieho súdu a ním vydanom napadnutom uznesení došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľiek podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľiek odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu